

Ki akarták végezni

Egy halálra ítélt ismét jövőterveket kovácsol

„Hiányolom a magánzárkámát. Húsz évig éltem ott. Itt túl sok számomra az ember.” *Pamela Perillo* számára az „ott” a texasi Gateswille haláltraktusát jelenti, az „itt” pedig az attól alig egy mérföldnyire fekvő börtön. 2000 szeptembere óta itt él negyven másik nővel egyazon teremben, az ágyakat spanyolfalak választják el egymástól.

A haláltraktusban a végefelé egy volt a nyolc közül. Vagy hat órán át pamutbabákat készített – fizetség nélkül –, vagy a nap 23 óráját cellájába zárva töltötte. Televízió nem volt benne, az ablakot plexivel tették átláthatatlanná. Motozások meztelenre vetkőzve – akár ötször is naponta, vagy éppen éjszaka. „Itt, ahol sokkal több kapcsolat van emberekkel, kevesebbszer motoznak meg”, mondja *Pamela Perillo*. Életének legjobb barátja szintén a haláltraktusban volt. *Karla Faye Tucker*nek hívták, és 1988-ban végezték ki, az első nőként Texasban, mióta 1976-ban ismét bevezették a halálbüntetést az USA-ban. „Azt hittem, meghalok a bánattól”, mondja *Pamela Perillo*.

Legjobb barátja már nem élhette meg, hogy *Perillo* büntetését 2000 közepén „életfogytiglanra és 30 évre” változtatták. Valóságos szenzáció Texas államban, ahol az USA összes kivégzéseinek egy harmadát hajtják végre. *Perillót* 1995-ben kellett volna kivégezni, s csak öt nap választotta el a méreginjekciótól. 1980-ban az akkor 24 éves nőt gyilkossággért és rablásért ítélték halálra. Az államügyész szerint hidegvérű gyűlölet mozgatta a tettet, amelyet a *Briddle*-házaspárral együtt hajtott végre. A bíróságnak nem volt szüksége hosszú időre a halálos ítélet meghozatalához.

„E tettem előtt sosem alkalmaztam erőszakot senkivel szemben sem”, mondja *Perillo*. „A drogok teljesen kikészítettek – de ez persze semmiképp sem menti, amit tettem. Nem múlik el nap, hogy ne gondolnék a tettemre, a felelősségemre és arra, hogy semmit sem tehetek, ami visszahozhatná az életbe *Bob Skeens*-et és *Robert Banks*-et.” A tett után *Perillo* önként jelentkezett a rendőrségen: „Megrémültem. Ki akartuk rabolni a két fiatalembert, akiknél éjszakáztunk, hogy pénzhez jussunk, és drogot vehessünk. Semmi másban nem egyeztünk meg. Egyszer csak *Mike Briddle* fojtogatni kezdte őket, és mi nem akadályoztuk meg, sőt magunk is besegítettünk.

Minden igen gyorsan ment végbe, de az életemet adnám azért, ha visszacsinálhatnám ezeket a pillanatokot.” *Mike Briddle*-t is halálra ítélték, és 1995-ben kivégezték. *Linda Briddle* kettőjük ellen vallott, és öt év börtönnel megúsza. Az ügyészség *Perillónak* is üzletet ajánlott: Ha *Mike Briddle* ellen vall, „életfogytiglannal” megúsza. Ő visszautasította ezt: „Nem segíték abban, hogy valakit halálra ítéljenek.”

1995-ben *Perillo* kivégzésének dátumát is kitűzték. Az egyik áldozat anyja ezt írta neki: „Ha megtaláltad a békédet, akkor most halj is meg, és így adj nekünk valamelyes békét!” A másik áldozat nővére pedig ezt írta: „Mindenekfölött szerettem az öcsémet. Te elvetted tőlem. Egyik részem gyűlöl téged ezért, másik részem megbocsát neked, mert nem akarok keserűségben élni.”

A haláltraktusban tanulta meg életében először, hogy felelősséget vállaljon magáért. Távtanfolyamon fejezte be iskoláit, és hívővé vált: „Nem tartozom semmilyen egyházzal. Azoknak a szabályai túlságosan merevek számomra – de Istenbe és Jézusba vetett hitem segített, hogy napról napra tovább tudjak élni. És a fiamért, érte éltem túl ezt a húsz évet.” Fia egy college hallgatója – „az első a családjunkban”, meséli büszkén az anyja.

Linda Parker (álnév), az egyik houstoni olajtársaság hitelmenedzsere törődött a fiával. A 80-as évek közepén ismerte meg *Perillót* a férje révén, aki ügyvéd volt. A telefonbeszélgetéseket látogatások követték. *Parkert* elrémisztette, hogy a kisfiú *Pamela Perillo* apjával élt, aki már a lányát is megerősöskolta. Adoptálta a rabot, és magához vette a kisfiút, aki így kéthetente meglátogathatta anyját – két órára a beszélőn, ahol üvegfal választotta el őket egymástól. Az első közvetlen látogatást 2000 októberében engedélyezték az anyának és fiának.

„Amíg itt vagyok, szeretnék tanfolyamokon részt venni, mindenekelett szeretném megtanulni a számítógép-kezelést”, mondja *Pamela Perillo*. „Olyan programokban veszek részt, amelyek keretében gyenge lábakon álló fiatalok beszélgetnek velünk itt a börtönben. El akarom mondani nekik, hogy a drogok tévutat jelentenek. Szeretném, ha nem kellene átélniük az én sorsomat.” Majd nevetve hozzáteszi: „Mindenesetre ha ezek olyanok, mint én voltam akkoriban, akkor egyik fülükön be, a másikon ki.”

Pamela Perillo a legjobb értelemben „reszocializált”. De nem ezért változtatták át a büntetését. Texasnak új eljárást kellett felajánlania neki: Az USA legfőbb fellebbviteli bírósága úgy döntött, hogy korábbi ítélete érvénytelen, mert védője a vád koronatanújának, a tettestárs *Linda Briddle*-nek is ügyvédje volt. *Pamela* nem vállalta egy újabb halálos ítélet kockázatát, amivel az államügyészség fenyegette, és újabb eljárás nélkül elfogadta a felajánlott börtönbüntetést.

Ha nagy szerencséje van, öt év múlva megkegyelmezhetnek neki. „Még nem tudom elhinni, hogy ismét tervezhetem a jövőmet. Úgy szeretném élni az életemet, hogy az megmutassa, milyen helytelen dolog a halálbüntetés. Minden esetben.”

Sina A. Vogt

Forrás: Publik-Forum, 2000/23

